

Sygn. akt II K 353/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Chełmnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący – **SSR Agata Makowska - Boniecka**

Protokolant – sekr.sądowy Anna Kowalska

przy udziale Prokuratora – J. G.

po rozpoznaniu w dniu 01/03/2016 roku

sprawy:

G. B.

s. Z. i M. z domu K.

ur. (...) w C.

oskarżonego o to, że:

27 lipca 2015 roku, w C. przy ul. (...), zabrał w celu przywłaszczenia rzecz ruchomą w postaci miedzianego kosza zlewowego o wartości 600 zł na szkodę P. Z. przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem pięciu lat od odbycia w okresach: od 24 lutego 2013 roku do 24 lutego 2014 roku kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Chełmnie z dnia 30 czerwca 2009 roku w sprawie II K (...), od 27 maja 2011 roku do 24 kwietnia 2012 roku kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Chełmnie z dnia 9 marca 2009 roku w sprawie II K (...), od 27 maja 2011 roku do 27 marca 2012 roku kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu rejonowego w Chełmnie z dnia 27 października 2008 roku w sprawie II K (...) za przestępstwa podobne,

tj. o czyn zabroniony z art.278§1 kk w zw. z art.64§1 kk

orzeka:

I. uznaje oskarżonego **G. B.** za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, stanowiącego występki z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 63 § 1 i 5 kk na poczet kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu w punkcie I wyroku zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, tj. jeden dzień zatrzymania w dniu 13 sierpnia 2015 r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równy jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

III. zwalnia oskarżonego od opłaty sądowej i kosztów postępowania, którymi obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt: II K 353/15

Na podstawie art. 424 § 3 kpk, w związku ze złożeniem wniosku o uzasadnienie wyroku wydanego w trybie art. 343 kpk, Sąd ograniczył zakres uzasadnienia do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz rozstrzygnięcia o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu.

UZASADNIENIE

G. B. został oskarżony o to, że w dniu 27 lipca 2015 roku, w C. przy ul. (...), zabrał w celu przywłaszczenia rzecz ruchomą w postaci miedzianego kosza zlewowego o wartości 600 zł na szkodę P. Z. przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem pięciu lat od odbycia w okresach: od 24 lutego 2013 roku do 24 lutego 2014 roku kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Chełmnie z dnia 30 czerwca 2009 roku w sprawie II K (...) od 27 maja 2011 roku do 24 kwietnia 2012 roku kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Chełmnie z dnia 9 marca 2009 roku w sprawie II K (...), od 27 maja 2011 roku do 27 marca 2012 roku kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Chełmnie z dnia 27 października 2008 roku w sprawie II K (...) za przestępstwa podobne, tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

G. B. przyznał się do zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia w sprawie. Prokurator złożył wniosek o skazanie oskarżonego bez przeprowadzenia rozprawy i wymierzenie mu na podstawie art. 278 § 1 k.k. uzgodnionej kary 5 miesięcy pozbawienia wolności, na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. zaliczenie na poczet orzeczonej kary okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w postaci zatrzymania w dniu 13 sierpnia 2015 roku oraz zwolnienie od kosztów /k. 9 Zbiór A akt/.

Na posiedzeniu Prokurator wnosił o uwzględnienie wniosku, zaś oskarżony nie stawiał się prawidłowo zawiadomiony o terminie posiedzenia. Mając na uwadze, że oskarżony przyznał się do zarzucanych mu czynów oraz wyraził zgodę na skazanie go bez przeprowadzenia rozprawy, a zatem okoliczności sprawy nie budziły wątpliwości, zaś zaproponowana kara jest współmierna do stopnia zawinienia oskarżonego, jego dotychczasowej karalności i społecznej szkodliwości czynu Sąd uznał, że wniosek Prokuratora zasługiwał na uwzględnienie.

W świetle ustalonego stanu faktycznego oraz zebranego materiału dowodowego w sprawie, Sąd uznał G. B. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu. W ocenie Sądu zarzucanym i przypisanym mu w akcie oskarżenia zachowaniem oskarżony wyczerpał znamiona przestępstwa określonego w art. 278 § 1 kpk w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Zgodnie z art. 278 § 1 k.k. karze podlega ten, kto zabiera w celu przywłaszczenia cudzą rzecz ruchomą. W ocenie Sądu w świetle materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy a przede wszystkim wyjaśnień samego oskarżonego przyznającego się do winy nie ulegało wątpliwości, że oskarżony w dniu 27 lipca 2015 r., będąc zatrudnionym u P. Z. jako pracownik budowlany, w trakcie wykonywania usług budowlanych w klasztorze w C. przy ul. (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia miedzianego kosza zlewowego, który następnie sprzedał w punkcie skupu złomu (...) w C., czym działał na szkodę P. Z.. Niewątpliwie było, że kosz zlewowy nie należy do G. B. i był rzeczą cudzą. Oskarżony o tym wiedział, a zatem jego wina umyślna nie budzi wątpliwości.

G. B. opuścił Zakład Karny w dniu 24 lutego 2014 r., gdzie odbywał karę pozbawienia wolności w okresach od 24 lutego 2013 roku do 24 lutego 2014 roku na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Chełmnie z dnia 30 czerwca 2009 roku w sprawie II K (...)– za czyn z art. 278 § 1 i 5 k.k. oraz art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz za czyn z art. 276 k.k.; od 27 maja 2011 roku do 24 kwietnia 2012 roku na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Chełmnie z dnia 9 marca 2009 roku w sprawie II K (...)– za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.; od 27 maja 2011 roku do 27 marca 2012 roku na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Chełmnie z dnia 27 października 2008 roku w sprawie II K (...)– za czyn z art. 278 § 1 k.k. czyli za przestępstwa podobne i przed upływem 5 lat od opuszczenia zakładu karnego - to jest 27 lipca 2015 r. - ponownie umyślnie dopuścił się umyślnego przestępstwa kradzieży czyli przestępstwa tożsamego rodzajowo, przeciwko mieniu. Czyn przypisany oskarżonemu należało zatem zakwalifikować w zw. art. 64 § 1 k.k.

Z art. 64 § 1 k.k. wynika, że jeżeli sprawca skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności popełnia w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już

skazany, sąd może wymierzyć karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. W myśl art. 115 § 3 k.k. przestępstwami podobnymi są przestępstwa należące do tego samego rodzaju; przestępstwa z zastosowaniem przemocy lub groźby jej użycia albo przestępstwa popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uważa się za przestępstwa podobne.

W ocenie Sądu w świetle materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy a przede wszystkim wyjaśnień samego oskarżonego przyznającego się do winy nie ulegało wątpliwości, że oskarżony popełnił czyn zabroniony zarzucany mu w akcie oskarżenia. Oskarżony miał świadomość, że zabiera cudze mienie, nie ulega zatem wątpliwości, że oskarżony umyślnie popełnił przypisany mu występki i to zaledwie rok i 5 miesięcy po odbyciu ostatniej kary – jednego roku pozbawienia wolności w sprawie II K (...)

Przepis art. 53 k.k. stanowi, że sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając karę sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu. Przy tym, okoliczności wpływające na wymiar kary uwzględnia się tylko co do osoby, której dotyczą.

Przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. zagrożone jest karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5, w ramach obostrzenia z art. 64 § 1 k.k. Sąd mógł wymierzyć oskarżonemu za to przestępstwo karę od 3 miesięcy pozbawienia wolności do 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (górną granicę zwiększoną o połowę). Mając na uwadze okoliczności sprawy, stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu i stopień jego zawinienia Sąd wymierzył oskarżonemu – zgodnie z jego wnioskiem – karę zbliżoną do dolnej granicy ustawowego zagrożenia tj. 5 miesięcy pozbawienia wolności. Na taki wymiar kary wpływ miała jako okoliczność obciążająca karalność oskarżonego oraz działanie w warunkach recydywy, jako okoliczności łagodzące – jego przyznanie się do winy i złożenie szczerých wyjaśnień w sprawie, oraz fakt, że pokrzywdzony odzyskał swoje mienie.

Pomimo orzeczenia wobec G. B. kary 5 miesięcy pozbawienia wolności, nie było w niniejszej sprawie żadnych podstaw, żeby warunkowo zawiesić wykonanie tej kary wobec oskarżonego. Zgodnie z art. 69 § 1 kk w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 396), która weszła w życie w dniu 1 lipca 2015 r. Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Zresztą, w ocenie Sądu, dotychczasowa karalność oskarżonego oraz działanie w ramach powrotu do przestępstwa wyklucza przyjęcie pozytywnej prognozy kryminologicznej w stosunku do sprawcy.

Mając na uwadze, że w dniu 13 sierpnia 2015 r. oskarżonego pozbawiono wolności w sprawie z powodu zatrzymania w godz. od 10:00 do 12:00, ten czas należało mu zaliczyć na poczet orzeczonej kary, o czym orzeczono na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 396), która weszła w życie w dniu 1 lipca 2015 r. Sąd zaliczył okres zatrzymania, zaokrąglając go w górę do pełnego dnia, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności, a za dzień w powyższym rozumieniu przyjęto okres 24 godzin liczony od chwili rzeczywistego pozbawienia wolności.

Uznając, że sytuacja materialna oskarżonego nie jest dobra, Sąd uznał za uzasadnione zwolnienie go od uiszczenia opłaty sądowej i nieobciążenie go wydatkami poniesionymi w postępowaniu przez Skarb Państwa. Podstawą prawną do zwolnienia oskarżonego od kosztów sądowych w postępowaniu był przepis art. 624 § 1 k.p.k.

SSR Agata Makowska-Boniecka